

Стариятъ книжникъ.

А Той имъ пакъ рече:
„За това всѣки книжникъ, който се
е училъ за царството небесно, по-
добенъ е на човѣкъ домовитъ, който
изважда отъ съкровището си ново
и вехто“. ¹⁾

Христосъ опрѣдѣля учения книжовникъ по двѣ негови качества: той изважда отъ съкровището си ново и вехто. Въ прочетения стихъ Христосъ вмѣтва думитѣ: „Който се е училъ за Царството Божие“. Подъ „Царство Божие“ въ широкъ смисълъ Христосъ подразбѣра всички ония велики закони, които направляватъ човѣшкия животъ, защото всичко въ природата е тѣсно свързано съ човѣка, и човѣкъ е тѣсно свързанъ съ природата. Всички явления или сили въ свѣта, които нагледъ като че нѣматъ нищо общо съ нашия животъ, ние ги наричаме физически или неорганически. Всички тѣзи сили, обаче, иматъ съотношение не къмъ личния, а къмъ колективния човѣкъ. Въ такъвъ случай изваждането на новото и вехтото отъ съкровището има извѣстенъ смисълъ. Вехтото означава миналото, а новото — бъдещето. Вехтото означава погрѣшкитѣ на човѣка, а новото — това сѣ благата, които му се даватъ. Ученииятъ книжникъ, който изучава природата и живота на хората, намира стари нѣща, погрѣшки на хората, и внася нѣщо ново въ свѣта. Слѣдователно, въ такъвъ смисълъ, ние може да опрѣдѣлимъ положително и добринитѣ и злинитѣ, които произтичатъ, като резултатъ, отъ тия послѣдствия на миналото. Тѣй че вехто е всѣко нѣщо, което е въ дисхармония, т. е. износено, негодно за работа. Опази.

¹⁾ Ев. Матей, 13;52.